

er imellem ordinaire Sagers Anlæg og Politieretsfagers Anlæg, som den ærede Minister udviklede, har jeg kjendt og kjender jeg, uagtet jeg, som sagt, ikke er Jurist. Men det, han har villet vise, nemlig, at jeg har betragtet Sagen urigtigt ved at gøre opmærksom paa denne Forskjel, er jeg endnu ikke bleven overbevist om. Jeg holder fast ved, at det, Amtmanden kan gøre i andre Sager, det er, at bestemme, om der skal anlægges Sag eller ikke, og det, der her bestemmes, er, at Amtmanden kan frifinde, efterat der er anlagt Sag, og denne Forskjel lader sig ikke afdisputere ved at henvisse til det Forhold, der forøvrigt finder Sted mellem Dommere og Amtmænd eller Andre. Det staaer fast, at denne Forskjel er tilstede. De her omhandlede Sager ere Politieretsfager, men man har ikke havt Mod til at lade Sagen være en reen Politieretsfag. Man har erkjendt, at Bestemmelserne angaaende Politieretsfager hertilands ere saaledes, at man ikke tør lade dette Slags Sager være rene Politieretsfager. De skulle altsaa være en Mellemting. Man vil ikke lade dem gaae over til at være almindelige Justitsfager, og man tør ikke heelt og holdent lade dem være Politieretsfager. Men en saadan Mellemting troer jeg slet ikke vi skulle gaae ind paa, naar der er en anden Maade, hvorpaa man kan afhjælpe den Fare, som man frygter ved at lade disse Sager være Politieretsfager. Kunne de ikke være Politieretsfager, saa lad dem være Justitsfager; thi saa veed Enhver, der er sat under Tiltale, hvad han har at gøre, naar han er misforvøiet med den første Dom, med Underdommerens Dom. Det er desuden forunderligt, at man troer at kunne svække det, jeg har anført, ved at sige, at Dommerne i Politieretsfager mange Gange alligevel henvende sig til Amtmændene; thi det er jo kun da, naar vedkommende Dommer finder sig opfordret dertil, men ifølge Paragraphens Affattelse her kan jo Amtmanden lige imod Dommeren frifinde. Dommeren kan mene, at det er en Sag, der nødvendigt bør paadømmes, og at den paagældende Forseelse eller Forbrydelse bør straffes, men, uagtet denne bestemte Overbeviisning hos Dommeren, kan Amtmanden sige: „Nei, jeg frifinder“, og det er dog en aldeles ny og forkeert

Fremgangsmaade at bruge. Efter denne Paragraph kan en Amtmand, naar der foreligger to Tilfælde af aldeles lige Veffaffenhed, i det ene Tilfælde frifindende Vedkommende, og i det andet sige, at der skal anlægges Sag imod ham, og det uden at anføre Grunde derfor. En Dommer skal dog give Motiver for sine Domme, medens man her ikke fordrer af Amtmanden, at han skal give Grunde for Sagsanlæggelse eller Ikkesagsanlæggelse. Jeg kan ikke gaae ind paa, at det skulde være en mindre adeqvæt Udtryksmaade, der er brugt i Paragraphens Slutning, hvor der staaer, at Sagen uden Videre kan „bortfalde“; thi der er en anden Sætning i samme Paragraph, som siger, at Underdommeren skal, forinden en saadan Sag „paadømmes“, indsende Forhøret til Amtmanden. Der forudsættes altsaa, at Sagen er kommen saavidt, at den skal til at paadømmes, og disse to Sætninger staae saaledes i fuldkommen Samklang med hinanden; det skulde desuden være forunderligt, at netop de Mænd, der have bragt denne Bestemmelse ind, paa to Steder i saa faa Linier skulde have udtrykt deres Mening mindre rigtigt — nei jeg troer, at de have udtrykt deres Mening fuldkommen rigtigt — og den Mening, der ligger i Paragraphen, er den, at Sagen skal gaae, ligetil den skal paadømmes, men, forinden Dommeren kan affige nogen Dom, skal han indsende Sagen til Amtmanden, og saa kan denne frifinde uden nogen Motivering, og det anseer jeg for at være saa farligt, at jeg ikke kan forføne mig med denne Bestemmelse.

L. C. Larsen: Uagtet jeg ikke kan antage, at mine Ord skulle have Mere at betyde, end hvad den høitærede Indenrigsminister og det ærede Medlem fra Viborg Amt have sagt, saa føler jeg mig dog opfordret til at erklære, at hvad den ærede Rigsdagsmand for Sveidborg Amts 6te Valgkreds (S. A. Hansen) nu gjentagende Gange har paastaet, er aldeles urigtigt; det beroer paa den meest aabenbare Misforstaaelse og Ubeskjendtskab med Rettergangsmaaden i criminelle Sager. Der er aldeles ingen Forskjel mellem det, som er foreslaaet i § 2, og det, der finder Sted i Justitsfager. Enhver